

Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha. Je dokonané!

Pôstnu dobu sme zahájili pripomienkou: „Pamätaj, že si prach, a na prach sa obrátiš.“ Dnes sa pozeráme na Kalváriu na trojakú smrť: Ježiš zomrel na kríži, vojaci dobili dvoch zločincov.

Rozjímajme o tejto trojakej smrti:

Ježiš pretrpel všetky utrpenia, duchovné aj telesné, prekonal všetky pokušenia. Opúšťajú ho sily, cíti, že prichádza koniec. Bez zúfalstva sa pokojne modlí: „Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha – a po chvíľke: Je dokonané! – naklonil hlavu a vypustil ducha.

Jeho utrpenie, umieranie a smrť priviedli stotníka k viere v Krista: „Keď stotník, čo stál naproti nemu, videl, ako vykrikoval a skončil, povedal: „Tento človek bol naozaj Boží Syn“ (Mk 15, 39).

Ježiš vyplnil vôľu svojho Otca do posledného písmena. Stal sa cestou, pravdou a životom. Pastierom, ktorý dáva život za svoje ovce a lekárom duší, ktorý uzdravuje trpiacich. Veď Boh neposlal na svet svojho Syna, aby ho odsúdil, ale aby ho spasil. Teda Ježiš už mohol povedať: „Dokonané je! Do tvojich rúk porúčam svojho ducha.“

Pozrime sa na smrť lotra po Ježišovej pravici. Nevieme, ako prežil svoj život, ale „anjelom“ určite nebol, dopúšťal sa nepravosti, a preto bol odsúdený na trest smrti ukrižovaním. Určite preklínal svoj údel, svojich sudcov a katov až do chvíle, keď sa lepšie zahľadel na prostredný kríž a pochopil, že Ježiš nie je zločincem. V jeho duši pracuje Božia milosť, odsúdenec prestáva nadávať, a zrazu pokorne prosí Krista, aby ho vzal do svojho kráľovstva. A Ježiš mu sľubuje: ešte dnes budeš so mnou v raji. Tieto slová sa stávajú nielen príslubom večnej spásy, sú tiež aj odpustením a rozhraním. Do duše zločincov prichádza pokoj a lotor pokojne umiera.

Pozrime sa ešte aj na inú pokojnú smrť. V Jeruzaleme medzi kresťanmi ako besný vyvádza mladý farizej Šavol. Jeho cieľom bolo: smrť všetkým kresťanom! Nestačilo mu prenasledovanie v Jeruzaleme, vybral sa proti Kristovým vyznávačom aj do Damasku. Pred bránami mesta sa stretol s Kristom. A to bol

začiatok jeho obrátenia. Šavol – veľký apoštol všetkých národov svätý Pavol – priznáva: „Milosťou Božou som tým, čím som a Božia milosť nebola vo mne márna“ (1Kor 15,10).

Zostáva nám ešte aj tretí kríž a smrť tretieho odsúdenca, lotra po ľavici. Umiera s nenávisťou v srdci, možno do posledného dychu preklína všetkých a všetko. Lotor po ľavici nenašiel cestu poznania svojich nepravostí, neľutuje zlo, ktoré v živote popáchal, nenašiel ani cestu ku Kristovi, ba dokonca sa Kristovi posmieval a preklínal ho, a preto odchádza zo života ako ten, o ktorom hovorí žalmista: „Tvár Pánova sa odvracia od tých, čo robia zlo, a vyhladzuje ich pamiatku zo zeme“ (Ž 34,17).

Táto smrť nám pripomína aj smrť nešťastného apoštola Judáša. Jeho dušu ovládla túžba po moci, po sláve, po lakomstve, túžba po majetku. A tak čím ďalej, tým viac menej a menej počúval Kristovo učenie, a stále viac a viac Kristovi zablúval, že nechce byť pozemským kráľom, že hovorí o chudobe a odriekaní, namiesto toho, aby získaval majetok a slávu zázrakmi, množením chleba a výnosným uzdravovaním zámožných ľudí.

Premárnil milosť, stratil vieru v Krista, už Krista nemiloval, a keď sa naskytla príležitosť, zapredal Ježiša za podradnú cenu, čiže ho zradil. Potom už len stačilo, aby uvidel zbitého Ježiša v Kajfášovom paláci, aby sa v ňom ozvalo svedomie a obesil sa.

Aký je to rozdiel medzi kajúcim a nekajúcim lotrom, medzi smrťou Šavla – svätého Pavla a smrťou vyvoleného, jedného z dvanástich apoštolov, Judášom. Všetci volajú: „Je dokonané!“ Ale čo? Ježiš Kristus dokonal dielo spásy, kajúci lotor a svätý Pavol prijali milosť, nekajúci lotor a apoštol Judáš tú milosť a spásu zavrhl!

Máme teda o čom dnes premýšľať, lebo sa blíži chvíľa, keď každý z nás bude musieť povedať: Je dokonané. Skončil sa môj život, moje skutky, budem môcť povedať: Otče, do tvojich rúk porúčam svoju dušu?

Alfonz Vladimír Sabo, farár

R.: Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?

1. Vysmievajú sa mi všetci, čo ma vidia, *
vykrúcajú ústa a kývajú hlavou.
2. „Úfal v Pána, nech ho vyslobodí, *
nech ho zachráni,
ak ho má rád.“
— R.
3. Obkľučuje ma svorka psov, *
obstupuje ma tlupa zlosynov.
4. Prebodli mi ruky a nohy, *
môžem si spočítať
všetky svoje kosti.
— R.
5. Delia si moje rúcho *
a o môj odev hádzajú kocky.
6. Ale ty, Pane, nevzdaluj sa odo mňa, *
ty, moja sila,
ponáhľaj sa mi na pomoc.
— R.
7. Tvoje meno chcem zvestovať
svojim bratom *
a uprostred zhromaždenia
chcem ťa velebiť.
8. Chváľte Pána vy, ktorí sa ho bojujete, + oslavujte ho, všetci Jakubovi potomci. *
Nech majú pred ním bázeň
všetky pokolenia Izraelove.
— R.

Vstúpiť do sprievodu

Môcť prežiť Vianoce v Betleheme a Veľkú noc v Jeruzaleme patrí k najsilnejším pútnickým zážitkom. Nestretné tam však ani vianočnú idylu, ako si ju doma predstavujeme, a pašiovú atmosféru, ako ju poznáme z našich chrámov, tiež ruší trúbenie áut, reklamy a iné prejavy až príliš každodenného života. Práve to však núti pútnika pátrať po podstate. Prvým zistením je, že pred dvetisíc rokmi bol síce Jeruzalem iný, ale bolo to vtedajšie živé Sväté mesto s jeho každodennosťou i posvätnom, ako je ním dnes iným spôsobom. A zistí, že aj ľudia boli síce inak oblečení, ale v podstate takí istí: nestáli, ovplyvniteľní, aj v nich sa bilo dobré so zlým... Dejiny sa opakujú. Znamená to možnosť a výzvu stať sa tohto roku aktívnym účastníkom napríklad kvetnonedeľného sprievodu, v našom osobnom Jeruzaleme, a to v prvej osobe.

So skupinou pútnikov sa nám to minulý rok podarilo priamo na mieste. Vystúpili sme na Olivovú horu, keď tadiaľ práve prichádzal sprievod od Betfage, aby popri Getsemanskej záhrade zostúpil do údolia Cedron a potom vystúpil do starého mesta. Všimol som si paralely medzi terajšou situáciou a tou pred dvomi tisícročiami. Atmosféra bola aj teraz slávnostná, ale vážna. Kresťania tu žijú v menšine, prevažne sú palestínskeho pôvodu a ich postavenie nie je ľahké, vrátane ohrozenia života. Bolo vidno, že o to viac prežívajú vedomie spolupatričnosti. Len raz - dvakrát za rok sa vidia takto pospolu, inak sú rozptýlení v neprajnom svete. Popri ceste som si všimol ostatné drôty, na rohoch ulíc stáli po zuby ozbrojení vojaci. Deti aj napriek tomu radostne poskakovali a mávali pestrofarebnými vlajkami. Sprievod sa úzkymi uličkami posúval veľmi pomaly, a tak som mal dosť času pripomínať si, čo asi na týchto miestach prežíval Ježiš. No najmä skutočnosť, že dejiny sa opakujú a teraz sme my ich aktéri.

Často sa kvetnonedeľné „hosanna“ dáva do protikladu s veľkopiatočným „ukrižuj ho!“. Aj to nám pripomína táto nedeľa. V každom z nás je kus dobrého, kus nadšenia za Božiu vec, ale aj temné zákutia, sily tajomstva neprávnosti, ktoré nás sťahujú do postojoj a skutkov, úplne protirečiacich našim ideálom. Pán Ježiš to vie, ale nad všetkým rezonuje jeho základná istota: aj cez ľudské nadšenie, aj cez ľudskú zlobu sa tajomne naplnia Otcova vôľa. On záhadnú spleť dobra a zla roztrína tým, že to zlé v srdci človeka berie na seba. Mať účasť na diele vykúpenia znamená konať podobne. Zvyknem to nazývať „spiritualita hromozvodu“. Zlo neodbiť, nepotláčať, vtedy sa len hromadí a naplnia aj vlastné srdce. Ale ani ho v sebe nedusiť, to sa dá len krátko, a nasleduje ešte ničivejšia explózia. Ale podobne ako hromozvod elektrický výboj zachytí a potom zvedie do neškodnej pôdy, aj doliehajúce zlo treba zachytiť, vziať na seba a potom ho zlikvidovať, pripojac ho k Ježišovmu vykupiteľskému utrpeniu.

Marián Gavenda

Apríl 2010

Úmysly apoštolátu modlitby

Všeobecný: Aby sa sklony k fundamentalizmu a extrémizmu odstraňovali stálym rešpektom, toleranciou a dialógom medzi veriacimi.

Misijný: Aby prenasledovaní kresťania za podpory Ducha Svätého vytrvali vo viere a verne svedčili o Božej láske k celému ľudstvu.

Úmysel KBS: Aby slávenie veľkonočného tajomstva posilnilo v srdciach kňazov radosť a nádej v službe, najmä zo slávenia sv. omše.

Želám ti pocit vd'ačnosti

Pašie na Kvetnú nedeľu podľa
sv. Lukáša
Lk 23,1-49

Pašie na Veľký piatok podľa
sv. Jána
Jn 18,1-40 a 19,1-42

- V piatok je Veľký piatok. V tento deň je prísny pôst. V tento deň sa pôst a zdržiavanie sa mäsitého pokrmu nemôže nahradiť za iné skutky pokánia, ako je to prípustné počas roka. **Pôst**, tzn. len raz do syta sa najesť - zaväzuje všetkých od 18 do 60 rokov života. **Zdržiavanie sa mäsa** je záväzný pre všetkých od 14 rokov.

Sväté omše vo Veľkom týždni (C)

29.III. pondelok Veľkého týždňa

18.00 Za + Máriu Gnipovú

30.III. utorok Veľkého týždňa

18.00 Za + vdp. Alojza Gubalu

31.III. streda Veľkého týždňa

18.00 Za + Michala, Annu, Pavla, Jozefa, Máriu a dcéru

1.IV. štvrtok Veľkého týždňa - **Zelený štvrtok**

Skončilo sa pôstne obdobie

18.00 Na poďakovanie za dar kňazstva a Božie požehnanie pre celú rodinu

Lektori: Jurčovičová, Vrabľová

2.IV. piatok Veľkého týždňa - **Veľký Piatok**

9.00 Krížová cesta

15.00 Obrady Veľkého piatku

Lektori: Slovák, Radakovičová

3.IV. sobota Veľkého týždňa - **Biela Sobota**

8.00 Vyloženie Svätosti Oltárnej pri Božom hrobe až do Veľkonočnej vigílie

18.00 Za živých a + členov Ružencového bratstva

Lektori: Hrdlovič, Blahová, Kordošová, Kuric, Hrdlovičová

Upratovanie kostola č.d. 101 – 122

4.IV. Veľkonočná nedeľa (C) – Pánovho Zmŕtvychvstania

7.45 Posvätenie veľkonočných jedál

8.00 Za + kňaza P. Rudolfa Granca, SDB

Lektori: Jurčovičová, Jelínek

10.00 Za farníkov

Lektori: Bublavý, Bublavá

Liturgický kalendár

29.III. pondelok sv. Ludolf, biskup
30.III. utorok sv. Ján Klimak, opát
31.III. streda sv. Benjamín, diakon
1.IV. štvrtok Zelený štvrtok
2.IV. piatok Veľký Piatok
3.IV. sobota Biela Sobota

Veľký týždeň

Vo Veľkom týždni svätá Cirkev slávi tajomstvá spásy, ktoré uskutočnil Kristus v posledných dňoch svojho života. Veľký týždeň sa začína Kvetnou nedeľou, čiže Nedeľou utrpenia Pána, v ktorej sa spája predzvesť kráľovského triumfu Ježiša Krista so zvesťou o jeho umučení. Večernou omšou na pamiatku Pánovej večere vo štvrtok, sa začína Veľkonočné trojdnie, ktoré pokračuje cez Veľký piatok utrpenia a smrti Pána a cez Bielu sobotu, vrcholí Veľkonočnou vigíliou a uzatvára sa večerami Nedele Pánovho zmŕtvychvstania.

Ježiš Kristus uskutočnil dielo ľudského vykúpenia a dokonalého oslávenia Boha predovšetkým svojím veľkonočným tajomstvom, v ktorom svojou smrťou zničil našu smrť a svojím zmŕtvychvstaním obnovil nám život. Preto Veľkonočné trojdnie Pánovho umučenia a zmŕtvychvstania je žiarivým vrcholom celého liturgického roka. A tak ako je nedeľa vrcholom týždňa, je slávnosť Veľkej noci vrcholom liturgického roka (VSLR, 18).

Obrady Veľkého týždňa sú veľmi bohaté a obsažné. Nech hlboké prežívanie veľkonočného tajomstva prenikne naše zmysľovanie a povzbudí nás vo viere, aby sa mohlo prejaviť aj v našom každodennom živote.

Kvetná nedeľa

- čiže Nedeľa utrpenia Pána je deň, v ktorý si pripomínáme ako Pán Ježiš vstúpil do Jeruzalema na osliatku. Vtedy ľudia nadšene kričali: „Hosana.“ A takto by sme v duchu viery mali kričať aj my. Privítať nášho Pána, ktorý nás prichádza vykúpiť. Bez Jeho obety by sme boli navždy stratení, ale toto vykúpenie má pre nás obrovskú hodnotu. Boh nám odpúšťa hriechy aj vinu a dáva nám nový život. „Potrebujem aj ja vykúpenie, odpustenie hriechov? V čom cítim svoju najväčšiu vinu?“

Veľkonočné Trojdnie

Zelený štvrtok

V tento deň si pripomínáme 3 dôležité veci pre našu spásu:

1. Pán Ježiš umýva apoštolom nohy a dáva nám príkaz: „Milujte sa navzájom ako som ja miloval vás.“ Aká láska to má byť? Taká akú mal Pán Ježiš voči nám. To znamená obetavá, pokorná, nezištná.
2. Ustanovenie Eucharistie – keď Pán Ježiš hovorí slová „toto je moje telo, toto je moja krv.“
3. Ustanovenia sviatosti kňazstva.

Pri večernej sv. omši, počas chválospevu zvoní zvony, potom sa do Veľkonočnej vigílie odmlčia. Po modlitbe po prijímaní sa preniesie Oltárna sviatosť do bočného oltára a zaspieva sa hymnus „Sviatosť tela tajomného“. Nakoniec sa obnažia oltáre.

Po sv. omši bude kostol otvorený, aby sme v kostole prežili tiché chvíle v adorácii s Ježišom v Getsemanskej záhrade.

Veľký piatok

V tento deň je pôst a zdržiavanie sa mäsitého pokrmu! Ráno o 9:00 budeme sa modliť krížovú cestu **od kostola po kaplnku sv. Anny.**

Je to jediný deň cez rok, kedy sa neslúži sv. omša pretože v tento deň ju slúži sám Kristus krvavým spôsobom na kríži, a táto udalosť je nám sprítomnená veľkopiatočnými obradmi.

Prežívame utrpenie Pána Ježiša. Rozjímame nad jeho odsúdením, nad jeho smrťou na kríži. Preto tento deň je dňom pôstu, aby sme aj my prežívali aspoň ... jednu stotinu ... z jeho ozajstného utrpenia.

Ježiš Kristus vydýchol o tretej hodine popoludní. Obrady v našej farnosti začnú tiež o 15:00hod.

Kňaz v červenom rúchu prichádza spolu s miništrantmi pred prázdny svätostánok a spoločne si **líhajú na zem** na znak pokory a ako poďakovanie za obetu Ježiša Krista. Ako bezmocní v prach padáme a túžime po vykúpení – Boha prosíme o našu spásu. **Počas vstupu kňaza a posluhujúcich veriaci stoja**, potom si aj oni kľaknú a v tichosti sa modlia.

Nasledujú 2 čítania, ktoré vyjadrujú tajomstvo tohto dňa a pašie o umučení a smrti nášho Pána Ježiša podľa sv. Jána (Jn 18,1-40 a 19,1-42)

Po **krátkej homílii** nasledujú prosby, ktoré sú slávnostnejšie ako kedykoľvek inokedy. Prednesieme **desať prosieb**. Pred každou prosbou prednesie kňaz úmysel modlitby. Potom zaspieva prosbu na ten úmysel, za ktorý sme prosili.

Potom traja miništranti prinesú v sprievode sviec zo zadnej časti kostola zahalený kríž. Teraz nastáva tá chvíľa, keď si **uctíme kríž**, ktorý je znakom, symbolom a prejavom našej spásy. V dnešný deň má

kríž oveľa väčšiu hodnotu ako inokedy. Je to tak, ako napríklad s naším krstným menom, ktoré si viac vážime na meniny. Sú to akoby meniny kríža. Kľakáme si uctievať kríž v tom vedomí, akoby práve teraz na ňom Kristus zomieral. Preto aj kňaz pozdvihne kríž a spieva: „Hľa, drevo kríža“ a veriaci odpovedajú: „Podťe, pokloňme sa.“ Toto sa spieva trikrát. Takto si môžeme uctiť kríž. Za tento úkon môžeme získať **plnomocné odpustky**.

Potom, keď kňaz vystaví tento kríž, pôjdeme ho uctiť.

Najprv si ho uctí kňaz, potom miništranti, kostolníci, a všetci veriaci pokľaknutím na kolená a chvíľkou ticha (niekoľkými sekundami) po dvoch.

Modlitba Otče náš bude predzvesťou **svätého prijímania**.

Po svätom prijímaní bude znova Sviatosť prenesená do bočného oltára, kde bude slávnostne vystavená. Pod ňou bude Boží hrob, v ktorom bude kríž na ktorom zomiera Pán Ježiš. Dnes je možnosť väčšej úcty sviatosti oltárnej.

Biela sobota

Na Bielu sobotu zotrvávame pri hrobe Pána Ježiša a rozjímame o jeho utrpení a smrti a o jeho zostúpení k zosnulým. Prichádza k nim jeho duša, ktorá odišla z tela a pozýva ich do Božieho kráľovstva.

Veľkonočná vigília

V sobotu večer pred Božím chrámom sa začína sláviť Veľká noc – noc nášho vykúpenia. Končí sa stará a začína nová zmluva.

Budeme teda prežívať vigíliu, očakávanie Pánovho vzkriesenia. Celý tento obrad so svätou omšou, každá jeho chvíľa, má svoj veľký význam a zmysel. Začneme pred Božím chrámom pri ohni. **Oheň** je symbolom svetla, symbolom Ježiša Krista, ktorý prináša svetlo tomuto svetu. Kňaz zapáli paškál – Veľkonočnú sviecu spolu s miništrantmi. Keď kňaz vstúpi do chrámu, trikrát sa zastaví a spieva: „Kristus, svetlo sveta.“ Tretíkrát sa zastaví až pri oltári.

Potom položí veľkonočnú sviecu na svietnik a kadidlom ju incenzuje. Potom nasleduje najkrajší chválospev – **veľkonočný chválospev – exultet**. Po

ňom nasleduje modlitba a **štyri čítania zo Starého zákona**.

Po štvrtom čítaní sa kňaz modlí modlitbu a zapalujú sa sviece, lebo vstupujeme do Nového zákona – Kristus vstáva z mŕtvych.

Nasleduje oslavná pieseň Sláva Bohu na výsostiach.

Teraz sa započúvame do čítania z **Nového zákona** a nasleduje trojnásobné Aleluja, ktoré bude krajšie ako zvyčajne. **Aleluja – radujme sa!**

Radostné posolstvo o zmŕtvychvstaní v **evanjeliu**. Po homílii sa prihovorme k našim patrónom a zástancom **v litániách ku všetkým svätým** a obnovíme si **krstné sľuby**, aby sme sa zbavili svojho „starého zákona“ a začali žiť nový. Na znak nášho znovuzrodenia nás kňaz pokropí krstnou vodou – vodou znovuzrodenia.

Nasleduje obnovenie krstných sľubov. Veriaci stoja a držia **zažaté sviece** a odpovedajú na otázky kňaza, pri ktorých môžeme za zvyčajných podmienok získať **plnomocné odpustky**. Nasledujú **spoločné prosby**. Po nich pokračuje **svätá omša**, pri ktorej Kristus zomiera a vstáva z mŕtvych.

Po svätom prijímaní sa vkladá sviatosť do monštrancie, ktorá sa položí na obetný stôl.

Začína sa sláviť náš typický obrad na Slovensku - **obrad vzkriesenia**. Kňaz incenzuje kadidlom sviatosť. Potom spieva „antifónu“. Do rúk vezme sviatosť a zaspieva: „**Pokoj vám ja som to, aleluja**.“ Odpovieme: „**Nebojte sa, aleluja**“. Potom kňaz intonuje: „**Pán Ježiš Kristus vstal z mŕtvych, aleluja**.“ Pokračujeme rovnomennou piesňou.

Nasleduje **procesia**. Zaradíme sa nasledovne:

1. Z kostola pôjdu ako prví miništranti s krížom a sviečkami a za ním všetky deti.
2. muži (aj tí, čo sú na chóre)
3. ostatní miništranti
3. kňaz so Sviatosťou Oltárnou
4. ženy

Pri procesii si uvedomme: aby Kristus nevstal len z hrobu, ale aj z môjho srdca, aby nebol stále vo mne pochovaný a nepôsobil vo vnútri, ale naopak ...

Na znak tohto sa vrátíme do chrámu, kde pred Najsvätejšou sviatosťou zaspievame jednu z najkrajších piesní,

- Te Deum – Teba, Bože chválime.

Po piesni kňaz udelí požehnanie. Na záver sa spieva mariánska antifóna: „**Raduj sa nebies Kráľovná, aleluja**.“ S pocitom radosti zo zmŕtvychvstania nášho Pána sa rozchádzame.

Anjel

DOBROTY

Dobrotivý je človek, ktorý to myslí s nami dobre. Z dobrotivého človeka vyžaruje teplo. Z jeho milého pohľadu a dobrotivých slov človek cíti, že má láskavé srdce, že prevahu v ňom získalo dobro. Dobrotivosť vyžaruje z jeho duše, ktorá je sama osebe dobrá, ktorá je naplnená dobrým duchom a je v harmónii sama so sebou. Kto zistí, že má dobrú dušu, verí v dobro aj v iných ľuďoch. Keďže vidí dobro v druhom, bude sa k nemu dobre správať. Svojím dobrotivým správaním vyláka von dobré jadro toho druhého.

V jednom peknom príbehu sa hovorí o mladom mníchovi, ktorý sa dohaduje s pohanským kňazom, a ten ho zasypáva oplzlými nadávkami. Kňaz takmer ubije mnícha. Krátko na to ide okolo Abbas Makarius a stretne kňaza. Priateľsky sa mu prihovorí. Ten sa tomu čuduje a porozpráva mu o svojom zážitku s mladým mníchom. Dobrotivé slová kňaza tak dojmú, že ho nasleduje a stane sa mníchom. Príbeh končí vetou: „Zlé slovo urobí aj z dobrého zlého, dobré slovo urobí aj zo zlého dobrého.“ Keď idem inému v ústrety s nevládnymi slovami a nepriateľským pohľadom, vyvolám v ňom to zlé. Bude voči mne vystupovať rovnako nepriateľsky. Keď som však k nemu dobrotivý a prihovám sa mu láskavými slovami, potom sa ten druhý dostane do kontaktu s dobrom na dne jeho duše, ktoré však dosť často býva zakryté ranami. Dá sa povedať, že sme tak trochu zodpovední aj za správanie toho druhého. Môžeme v ňom prebudiť život alebo smrť, dobro alebo zlo.

Popros anjela dobroty, aby premenil tvoju dušu, aby v nej vládlo dobro, aby už v tebe zlo nemalo nijakú šancu. Keď anjel dobroty napravi tvoju dušu, bude aj z teba vyžarovať dobrota. Budeš sa dobrotivo správať, budeš vyslovovať dobré slová, dobrosrdečné slová. Dobrota bude žiariť z tvojich očí. Sám nemôžeš premeniť svoje oči na dobrotivé. Môžeš sa iba spoliehať na to, že anjel dobroty všetko napravi tak, aby z teba vyžarovala dobrota: tvoje oči, slová, gestá, tvoj stisk ruky. Keď som bol na hore Athos, v jednom z kláštorov nás pozdravil starý hosťujúci páter. Nevedeli sme sa dorozumieť, keďže hovoril iba grécky. Jeho ruky však boli dobrotivé. Keď nám podal ruku, cítili sme dobrotu. A keď som sa mu pozrel do očí, aj tie odzrkadľovali dobro. Želám ti teda, aby si svojim bytím, svojím telom a dušou šíril dobrotu a aby si v ľuďoch vyvolával to, čo je v nich dobré.

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Anjeli

Angažujú sa za ľudí, čo mali menej šťastia.
Nerátajú hodiny a ich láska k ľuďom prevyšuje ich úsilie o peniaze a majetok.
Podávajú im ruky a ponúkajú priateľstvo.
Obstarávajú veci. Starajú sa o pracovné miesta.
Idú do väzenia. Postarajú sa o teplý byt.
Natierajú a opravujú.
S osamelými sa idú poprechádzať.
Navštevujú chorých a doprevádzajú umierajúcich.
Keby ich nebolo, mnohí by nepoznali pomoc ani priateľstvo.
Mnoho srdc by zahynulo chladom.

*Ešte sa nájdu medzi nami anjeli.
Nemajú krídla, zato ich srdce
je bezpečným prístavom pre všetkých,
čo po búrkach života
uviazli v núdzi.*

Phil Bosmans „Mám ťa rád“

Pane Ježišu,
ďakujem ti, že môžem byť opäť s tebou.
Ďakujem ti za chvíľu, v ktorej ťa môžem stretnúť. Ďakujem ti za tvoju prítomnosť a za dar viery i času, v ktorom sa stretáš so mnou.

Rád by som toto naše stretnutie prežíval v duchu evanjeliovej udalosti, v ktorej svojmu apoštolovi kladieš otázku, ktorá ťa najviac zaujíma aj vo vzťahu ku mne: Miluješ ma viac? Apoštol Peter vyznal: Pane, ty vieš všetko, ty vieš, že ťa mám rád.

Keď sa nachádzam pred tvou otázkou a keď zachytávam tvoju tvár, pohľad i hlas: Miluješ ma viac? - túžim po tom, aby som ti neodpovedal iba zvykovo, automaticky, ale aby som ti odpovedal úprimne a pravdivo. Preto skôr, ako ti odpoviem, chcem sa najprv pozrieť na svoj každodenný život, na svoje správanie a postoje, na spôsob svojho života, na vzťahy k druhým. Ježišu, môžem z toho vyčítať, že ťa milujem a že ťa milujem viac? Môžu druhí z môjho života vyčítať, že ťa milujem viac?

Ježišu, cítim, že sa potrebujem pozrieť do svojho vnútorného sveta. Do sveta svojich myšlienok, túžob, citov, úmyslov, do svojej mysle, áno, do svojho srdca a duše - čo v nich nachádzam? Je v nich, Pane, moja láska k tebe? Naozaj ťa milujem a milujem ťa viac?

Možno by som sa rád obrátil na druhých a pýtal sa ich: Prosím vás, povedzte mi, či naozaj milujem Ježiša, môjho Pána, a či ho milujem viac?

No v túto chvíľu sa chcem spytovať teba samého:

Ježišu, milujem ťa a milujem ťa viac?

Ježišu, necítim pochybnosť o tvojej láske ku mne. Verím v tvoju lásku, aj keď ju svojimi zmyslami nemusím vždy cítiť. Verím v tvoju lásku, aj keď nie všetkému rozumiem. Verím v tvoju lásku, ktorá sa prejavuje voči mne aj vtedy, keď sa ma spytuješ: Miluješ ma? Cítim v tom dar tvojej lásky.

Dnes som tu a prosím ťa, Ježišu, odpovedz mi - Milujem ťa? Milujem ťa viac? Milujem ťa viac ako všetko ostatné?

Dobrý Ježišu, ako je to s mojou láskou k tebe? Áno, nepochybujem o tvojej láske ku mne; o svojej láske k tebe som schopný pochybovať. A to nie preto, že by som ťa nechcel milovať. Cítim sa však niekedy ako apoštol Peter. V jednej chvíli som schopný vyznávať ti lásku; v druhej sa k tebe nepriznať. V jednej chvíli som schopný všetko opustiť a ísť za tebou; a potom volať: Odíď odo mňa, lebo som človek hriešny. Som schopný vyznať, že ty si Syn Boha živého, a vzápätí mi musíš povedať: Odíď odo mňa, lebo nemáš zmysel pre Božie veci. V jednej chvíli som ochotný a odhodlaný dať za teba aj život, a potom popierať, že ťa poznám. Som ochotný ti slúbiť, že keby ťa aj všetci opustili, ja ťa neopustím, a potom som schopný ťa opustiť a ani hodinu nie som schopný bdiť s tebou. Pane, som schopný ti vyznať, že nemám ku komu ísť v tomto svete, no pritom sa cítim ako ten, čo sa ťa spytuje: Pane, som to azda ja, kto ťa zradil?

Ježišu, kde je istota mojej lásky k tebe?

Nemôžem ju hľadať v sebe samom. V tom je múdrosť aj apoštola Petra. Tej sa chcem učiť aj ja. Záruku svojej lásky, svojej väčšej lásky k tebe hľadá apoštol v tebe: Pane, ty vieš všetko, ty vieš že ťa milujem.. Ty vieš...

Som ťa schopný, Pane, milovať a milovať ťa viac, keď mi dávaš k tomu svoju milosť.

Prosím o ňu, aby som ti mohol úprimne a pravdivo vyznávať nielen slovami, ale aj životom: Pane, ty vieš všetko, ty vieš, že ťa milujem.

Jozef Šuppa „Modlitby pred eucharistickým Ježišom“

OBRAZ Hovorí sa, že obraz „Posledná večera“ namaloval Leonard da Vinci, keď žil v Miláne. Skôr, ako začal maľovať trinásteho muža, potreboval nájsť človeka, ktorý by mu poslúžil ako model. Ten človek musel mať tvár, ktorá by spĺňala maliarove predstavy o mužovi, ktorého chcel vyobraziť. Nemusíme pripomínať, že to stálo veľa času, kým sa našla tá „pravá“ tvár, ktorá by odrážala krásu Ježišovho charakteru.

Raz v nedeľu, keď bol Leonardo da Vinci v kostole, uvidel na chóre mladého muža. Jeho tvár zodpovedala tomu, ako si predstavoval Ježiša. Vyžarovala lásku, nežnosť, dobrosrdečnosť, nevinnosť, súcit a láskavosť. Leonardo da Vinci zariadil všetko potrebné, aby mu tento mladý muž, Pietro Bandinelli, poslúžil ako model pre tvár Ježiša Krista.

Roky plynuli, no obraz nebol ešte stále dokončený. Leonardo opäť nemohol nájsť tú „správnu“ tvár, teraz však pre Judáša. Hľadal človeka, z tváre ktorého by sa dalo vyčítať zúfalstvo, podlosť, lakomstvo a hriech. Odkedy začal maľovať tento obraz, ubehlo desať rokov. Napokon sa mu predsa len podarilo nájsť vo väzení človeka, ktorý úplne spĺňal umelcove predstavy. Vybavil si povolenie, aby mu tento väzeň mohol slúžiť ako model pre tvár Judáša.

Leonardo horúčkovo pracoval celé dni. Po čase si na väzňovi všimol určité zmeny. Jeho tvár prezrádzala vnútorné napätie. Krvou podliate oči boli plné hrôzy pri pohľade na svoj vlastný portrét na plátne. Jedného dňa, keď jeho úzkosť a nervozita boli už veľmi nápadné, umelec odložil štetec a spýtal sa ho: „Čo vás tak veľmi trápi a znepokojuje?“

Muž si skryl tvár do dlaní a hlasno sa rozplakal. Trvalo dosť dlho, kým opäť zdvihol hlavu a spýtal sa:

„Nepamätáte si ma? Pred niekoľkými rokmi som bol vašim modelom pre tvár Ježiša.“

Tento nešťastný muž opustil Krista a vydal sa na cestu hriechu. Nemiloval veci, ktoré mal rád predtým a to, čo vtedy nenávidel a čím opovrhoval, teraz obľuboval. Lásku vystriedala nenávisť, nádej zúfalstvo a svetlo tma.

A čo tvoja tvár? O čom svedčí teraz? Aké stopy na nej zanechá čas?

Čas letí; ale pamätaj, ty si jeho navigátor.

Neznámy autor

Lectio divina
Vítajme Kráľa

Lk 19,28-40

²⁸Po týchto slovách kráčal vpredu a uberal sa do Jeruzalema. ²⁹Keď sa priblížil k Betfagé a Betánii, k vrchu, ktorý sa volá Olivový, poslal dvoch učeníkov ³⁰so slovami: Chodte do dediny, ktorá je naproti. Len čo do nej vojdete, nájdete priviazané osliatko, na ktorom ešte nikto nikdy nesedel. Odviažte ho a privedte! ³¹Ak sa vás niekto spýta: Prečo ho odväzujete?, odpovedzte takto: Pán ho potrebuje. ³²Tí, ktorých poslal, odišli a našli všetko tak, ako im povedal. ³³Keď odväzovali osliatko, povedali im jeho majiteľa: Prečo odväzujete osliatko? ³⁴Oni odpovedali:

Pán ho potrebuje. ³⁵Osliatko priviedli k Ježišovi, prehodili cezeň svoje plášte a posadili naň Ježiša. ³⁶Ako šiel, na cestu prestierali svoje plášte. ³⁷Keď sa približoval k úpätiu Olivového vrchu, začal celý zástup učeníkov silným hlasom radostne chváliť Boha za všetky zázraky, ktoré videli. ³⁸Volali: *Požehnaný, ktorý prichádza ako kráľ v mene Pánovom!*

Pokoj na nebi a sláva na výsostiach!

³⁹Vtedy mu niektorí farizeji zo zástupu povedali: Učiteľ, napomeň svojich učeníkov! ⁴⁰On však odpovedal: Hovorím vám: Ak budú títo mlčať, kamene budú kričať.

Ďalšie čítania: Iz 50,4-7; Ž 22,8-9.17-20.23-24; Flp 2,6-11
Možno si budete chcieť prečítať aj evanjeliové čítanie na dnešok Lk 22,14 - 23,56.

ČÍTANIE:

Veľký týždeň začíname Ježišovým víťazoslávnym vstupom do Jeruzalema. Aká to musela byť príležitosť, naplnená symbolickými myšlienkami a významom! Nachádza sa tu dôležitý Olivový vrch, Ježišov začiatkový bod, pretože sa v Písme spája s príchodom Pána (Zach 14,4).

Lukáš začína opis tejto pozoruhodnej udalosti s osliatkom, na ktorom má ísť Ježiš. Učeníci nájdu všetko práve tak, ako im Ježiš povedal (verš 32). Lukáš nám tu podáva detaily jednoducho, bez ďalších pripomienok, avšak Matúš (21,5) to vykladá ako naplnenie Zachariášovho proroctva (Zach 9,9-10). Zachariáš ohlasuje Kráľa, ktorý príde ako Spasiteľ a bude sa niesť na oslovi, na osliatku, mláďati oslice, a nie na koňoch ani v kočoch. Ježiš má všetko pod kontrolou a je si plne vedomý, čo mu ako Kráľovi jeho posledné dni prinesú.

Ľudia kladú plášte na zem pred Ježiša - bol to zvyk na privítanie víťazného kráľa alebo osoby (2Krľ 9,13). Volajú: „Požehnaný, ktorý prichádza ako kráľ v mene Pánovom! Pokoj na nebi a sláva na výsostiach!“ (verš 38). Tak opakujú slová anjelov pri Ježišom narodení (Lk 2,13-14).

Je to tá posledná vec, ktorú chceli farizeji vidieť. Oni neprijali Ježiša a jeho učenie a ostatným chceli zabrániť, aby ho nasledovali. Nemohlo sa stať nič horšie než to, že teraz ľudia prejavovali Ježišovi úctu a hlasne oslavovali jeho príchod ako hrdinu. Keď farizeji naliehali na Ježiša, aby povedal ľudu, nech je ticho, možno sa báli tiež zásahu rímskych vojakov. Ale Ježišova odpoveď (verš 40) naznačuje, že bolo správne, že ho ľud oslavoval. V podstate si to táto príležitosť vyžadovala. Ak by ľudia nenaplnili tieto predpoklady, Boh by zariadil, že by na jeho slávu kričala každá skala Jeruzalema. Ježišov dramatický príchod nemohol byť pre farizejov načasovaný v horšom čase. Jeruzalem bol plný pútnikov, ktorí prišli sláviť deň Paschy - Deň nekvasených chlebov (Lk 22,7). Matúš (21,10) nám hovorí, že „keď Ježiš vošiel do Jeruzalema, v celom meste nastal rozruch. Pýtali sa: Kto je to?“

MEDITÁCIA:

Zamiešajme sa v duchu medzi zástup a predstavme si túto situáciu. Obohatme si porozumenie čítaním zápisov iných evanjelistov v Mt 21,1-11, Mk 11,1-11 a v Jn 12,12-19.

Uvažujme nad kontrastom medzi pokorným osliatkom, na ktorom Ježiš prichádza, a veľkou oslavou hrdinu v Jn 12,12-19. Čo nám to hovorí?

Zamyslime sa nad zázrakmi a „veľkými vecami“, ktoré Ježiš urobil počas svojho kňazstva.

Učeníci poslúchli Ježišov pokyn o tom, že v dedine nájdu priviazané osliatko.

Čo sa z tohto môžeme naučiť? Sme ochotní počúvať Boha, aj keď úplne nerozumieme, prečo od nás niečo žiada?

MODLITBA:

Snažme sa napísať si vlastný žalm vďakvyzdaní Ježišovi, alebo povedzme jednoduché slová na oslavu Boha za to, že nám dal úžasného Spasiteľa. Dnešný žalm nám v tom môže pomôcť.

KONTEMPLÁCIA:

Vhĺbme sa do Ježišovej pokory, odhalenej tak výstižne v Flp 2,6-11, a klaňajme sa mu, keď na slávu Boha Otca vyhlasujeme, že Kristus je Pán.

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku